

Františkovo slovo

č.62

LUCA
SARACENO

La saggezza delle lacrime

PAPA FRANCESCO E IL SIGNIFICATO DEL PIANTO

Papežova návštěva v bolivijském vězení Palmasola

Válka v Sýrii paradoxně křesťany a muslimy sbližuje

Papež se jako první elektronicky přihlásil k účasti na Světovém dni mládeže

Papež František a moudrost slz

Domorodí obyvatelé USA nepřijali legislativu redefinující manželství

Papež: Drazí mladí, nemějte strach z manželství

Zkapalnění krve sv. Pantaleona

Papež na obálce *National Geographic*

Kardinál O´Malley odsoudil Americkou federaci pro plánované rodičovství

Apoštolský vikář Aleppa: Islámský stát stvořily mocnosti tohoto světa

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Papežova návštěva v bolivijském vězení Palmasola

Bolívie. Na programu apoštolské cesty papeže Františka do Latinské Ameriky nemohla chybět návštěva odsouzených a vězňů. Konala se v Bolívii v pátek 10. července, a protože jsme jí z nedostatku vysílacího času nemohli věnovat patřičný prostor, vracíme se k ní nyní. Papež si k návštěvě této společenské periferie vybral vězení Palmasola v bolivijském městě Santa Cruz. Toto Převýchovné středisko, jak se oficiálně nazývá, se poněkud vymyká běžnému nápravnému zařízení, jaké existují v Evropě. V Palmasola na ploše 10 tisíc metrů čtverečních žijí vězni v oddělených pavilonech podle kategorií (muži, ženy, mladiství, menší a těžké zločiny), a jsou podrobni odlišným režimům dohledu. Žijí tak v jakési zvláštní střežené vesničce, kterou si sami spravují. Ženy, které jsou matkami, zde mohou žít se svými dětmi. Pavilon, který navštívil papež má například režim každodenních návštěv rodinných příslušníků. Prostor, který má kapacitu 800 osob, však obývá přibližně 5 tisíc lidí. Je to největší vězení zdejšího regionu. Papež byl přivítán na zdejším otevřeném sportovním stadionu ředitelem věznice, vězeňským kaplanem a biskupem Jesusem Juarezem, pověřeným touto pastoračí při Bolivijské biskupské konferenci. Nadšení a vřelost, s nimiž byl Petrův nástupce přijat a které jej provázely všude, se na tomto místě projeví zvláště výrazně: slzami vězňů, jejich příbuzných i živou bezprostředností jejich dětí. Setkání začalo vystoupením několika vězňů, kteří představili svoje životní příběhy a zkušenosti. Papež František jim mimo jiné řekl:

*„Kdo je před vámi? – mohli byste se mne zeptat. **S jistotou, která mne navždy poznamenala, vám chci říci, že před vámi stojí ten, komu bylo odpuštěno. Člověk, který byl a je spasen z mnoha svých hříchů. Takto před vámi stojím.** Nemám vám toho mnoho, co dát či nabídnout, ale to, co mám a co mám rád, s vámi chci sdílet, totiž Ježíše, Ježíše Krista, Otcovo milosrdenství. Přišel, aby nám ukázal a zviditelnil lásku, kterou k nám chová Bůh. K vám, k tobě, k tobě a tobě, ke mně... Lásku činnou, skutečnou. Lásku, která vzala vážně skutečnost těch, které miluje. Lásku, která uzdravuje, odpouští, pozvedá a hojí. Lásku, která je blízká a navrácí důstojnost. Důstojnost, kterou můžeme ztratit různě a v různých formách. Ježíš je v tom však umíněný: dal svůj život za to, aby nám vrátil ztracenou identitu a mocně nás oděd důstojností.“*

Papež pak poukázal na smysl modlitby vězňů a jejich příbuzných. Ta vytváří síť, která nese a táhne.

*„**Vstoupí-li totiž Ježíš někomu do života, nemůže ten dotyčný zůstat uvězněn ve svojí minulosti, ale začíná nahlížet přítomnost jinak, s nadějí. Začíná se na sebe a svoji realitu dívat jinými očima. Nezůstává vězet v tom, co se stalo, ale je s to plakat a nacházet sílu znovu začít.** A cítíme-li někdy smutek, sklíčenost, znechucenost, pohledme na tvář ukřižovaného Ježíše. V Jeho pohledu se můžeme všichni nalézt. Všichni Mu můžeme svěřit svoje rány, svoje bolesti, svoje pochybení, svoje hříchy. Spousty věcí, ve kterých jsme se mohli pomýlit. **V Ježíšových ranách mají naše rány místo. Všichni jsme tak či onak ranění, ale proč máme svoje rány nést v těch Ježíšových? Aby byly ošetřeny, obmyty, zahojeny a proměněny!** On zemřel pro vás, pro mne, aby nám podal ruku a pozvedl nás. Mluvte s kněžími, kteří přicházejí, mluvte s nimi. Mluvte s bratry a sestrami, kteří přicházejí. Mluvte se všemi, kdo k vám přicházejí, aby mluvili s Ježíšem. Ježíš vás ustavičně pozvedá.“*

Potom papež varoval před jedním úskalím:

*„**Utrpení a odloučení mohou naše srdce činit sobeckým** a vyvolávat konflikty, ale máme také schopnost proměňovat je na příležitost autentického bratrství. Pomáhejte si mezi sebou.“*

Nemějte strach si mezi sebou pomáhat. Dábel usiluje o bitvu a rivalitu, hledá rozdělení a šarvátky. Nepřistupujte na tuto hru. Bojujte za společné vykročení vpřed!"

A zcela na závěr řekl:

„Prosím vás modlete se i nadále za mne, protože i já mám svoje chyby a musím konat pokání. Děkuji vám.

Končil papež František svoji promluvu ve vězení v Palmasola. Cestou se papež zastavuje u sektoru s maximální ostrahou, aby pozdravil zvláště nebezpečné vězně. V jiném sektoru se u plotu, kolem něhož přejíždí papež, tlačí matky s dětmi. Jedním z vězňů, který se účastnil setkání, je sedmadvacetiletý Argentinec Elia Emanuel Apap: „Nikdy bych nevěřil, že sem k nám přijde někdo takový“ – říká s pohnutím italskému žurnalistovi Andrea Torniellimu při návratu do svého sektoru, ve kterém jsou cely po 40 mužích s jedinou toaletou.

Válka v Sýrii paradoxně křesťany a muslimy sblížuje

Aleppo. V Sýrii působí tři jezuitské komunity. Jedna z nich je v největším a také nejvíce zkušném městě Aleppo, odkud přijel do Říma otec **Hassan Sahoui**. Syrský jezuita, který vede tamější Jezuitskou službu pro uprchlíky, byl Vatikánským rozhlasem požádán o rozhovor:

*„Žijeme v Aleppu a učíme se tedy žít ze dne na den to, co nám život přinese. Stále si opakujeme: **Jsme v Božích rukou. Riziko smrti je totiž ustavičné. Tato kritická situace způsobila, že křesťané a muslimové žijí společně**, jsou v každodenním kontaktu a paradoxně se sblížují. V našem centru rozdělujeme jídlo pro deset tisíc lidí, pět dní v týdnu, samozřejmě za podpory mnoha dárců a dobrovolníků, křesťanů i muslimů. Mimochodem, také muslimové mi říkají: otče.“*

Jaké jsou každodenní problémy života v Aleppu?

„Rodiny musejí platit za elektřinu. Jednu hodinu – alespoň to – dostáváme od státu. Většinu dne však nefunguje. Stejně je tomu s vodou. Lidé proto stojí dlouhé několika hodinové fronty před vodovody u ulic, kostelů či mešit, aby si mohli nabrat vodu. Elektřina a voda je na území ovládaném protivládními ozbrojenci a tak jejich dodávka záleží na tom, jak se dohodnou vládní vojska a džihádisté. Některý den se dohodnou, jiný ne.“

Jste také terčem odstřelování?

„Bohužel jsme vystaveni nepřetržitě výbuchům minometných granátů či raket. Ve většině domů zóny, ve které se nacházíme, je však výbuchů málo. Oběti však samozřejmě jsou. V tom je hrůza války. Potkáváme lidi bez ruky či bez nohy anebo lidi, kteří přišli o svoje blízké nebo o dům. Je to drama.“

Jak tuto situaci prožívá křesťanské společenství?

„Od počátku krize myslím polovina obyvatel města odešla. Také polovina nebo možná většina křesťanů Aleppo. Odešli buď do jiných bezpečnějších měst anebo do Evropy. Ti kdo v Aleppu zůstávají, nebo nemají možnost odcestovat, jsou proto buď odsouzeni žít tam a snášet válečnou situaci anebo se rozhodli tam zůstat navzdory všemu. To však není snadné. Pokud jde o křesťanské rodiny, snaží se odejít, ale je to složité. Někdy chce manželka odejít a manžel zůstat anebo naopak. Snažíme se pomáhat rodinám s duchovním rozlišováním. Někdy chtějí odejít děti nebo mládež, protože nemají vyhlídky. Není snadné opustit místa, kde jste vyrostli a pracujete a zakotvit jinde. Často proto dochází v rodinách ke krizím. Neustále provázíme křesťany, kteří kladou tyto otázky.“

Již dva roky je neznámý italský jezuita působící v Sýrii, o. Paolo Dall'Oglio. Poznal jste ho osobně?

„Ano, Pavel je velký muž, náš přítel a náš druh. Myslím, že chtěl dát svůj život za věc syrského lidu. Zvolil směr na základě svého přesvědčení. Vždycky jsem však chválil jeho odvalu. Bohužel je neznámý již dva roky a o jeho osudu nic nevíme. **Vydal se za Al-Bagdadím, šéfem ISISu. Říká se, že byl asi zabit...** Žít v této situaci je zkrátka v některých zónách obtížné. Je tu riziko zabití nebo únosu. Ani já však nemohu najít smysl svého života bez zdejšího lidu.“

Říká syrský jezuita Hassan Sahoui.

26.7.2015

Papež se jako první elektronicky přihlásil k účasti na Světovém dni mládeže

Vatikán. Asi 20 tisíc lidí se před polednem sešlo na Svatopetrském náměstí k pravidelné promluvě Petrova nástupce před mariánskou modlitbou Anděl Páně. Papež František rozjímal nad Janovým evangeliem o zázračném rozmnožení chlebů a v samotném závěru řekl:

„Zástup je udiven zázračným rozmnožením chlebů, ale **darem, který nabízí Ježíš, je plnost života** pro hladového. Ježíš nasycuje nejenom hlad materiální, ale také ten hlubší hlad po smyslu života, hlad po Bohu. Co můžeme dělat my tváří v tvář utrpení, samotě, chudobě a těžkostem tolika lidí? Stěžování nic nevyřeší, ale můžeme nabídnout to málo, co máme, jako onen chlapec z evangelia. Zajisté máme trochu času, nějaký talent, nějakou kompetenci... **Kdo z nás nemá svých „pět chlebů a dvě ryby“? Všichni je máme!** Jsme-li ochotni je dát do Pánových rukou, budou stačit k tomu, aby na světě bylo trochu více lásky, pokoje, spravedlnosti a hlavně radosti. Jak důležitá je ve světě radost! **Bůh je schopen rozmnožit naše malá gesta solidarity** a dát nám účast na svém daru. Svoji modlitbou podpořme společnou snahu o to, aby nikdy nikomu nechyběl nebeský Chléb, který dává věčný život, ani to, co je nezbytné k důstojnému životu, a ujala se logika sdílení a lásky. Panna Maria ať nás provází svoji mateřskou přímluvou.“

To byla hlavní promluva Svatého otce. Po ní papeži podali tablet, na kterém jako první odkliknul přihlášku na Světové setkání mládeže, které se bude konat příštího rok v Krakově, a řekl:

„Drazí bratři a sestry, dnes bylo zahájeno přihlašování na 30. Světový den mládeže, který se bude konat příští rok v Polsku. Sám jsem se nyní jako první přihlásil na tento Den jako poutník prostřednictvím tohoto elektronického přístroje a proto vedle mne nyní před vámi stojí tito dva mladí lidé. Tento Den, který se bude konat ve Svatém roce Milosrdenství, bude určitým jubileem mladých, jehož motto zní „Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství“ (Mt 5,7). Vybízím mládež celého světa, aby prožívali tuto pouť, ať už tím, že se vydají do Krakova, anebo tím, že tento moment milosti stráví ve svých společenstvích.“

Potom obrátil papež pozornost jinam:

„Za pár dnů uplynou dva roky, kdy byl v Sýrii unesen otec Paolo Dall'Oglio. Naléhavě a důrazně znovu vyzývám k propuštění tohoto váženého řeholníka. A nemohu zapomenout také na dva pravoslavné biskupy unesené v Sýrii i na všechny ostatní lidi, kteří byli uneseni v konfliktních zónách. Vybízím znovu kompetentní, místní a mezinárodní představitele, aby se zasadili o urychlené osvobození těchto našich bratří. S hlubokou účastí na jejich utrpení vzpomeňme na ně teď společně modlitbou k Matce Boží, Zdrávas Maria...“

Po modlitbě papež připomněl liturgickou památku sv. Jáchyma a Anny připadající na tuto neděli:

„Dnes 26. července si církev připomíná svaté Jáchyma a Annu, rodiče blahoslavené Panny Marie a tedy Ježíšovy prarodiče. Při této příležitosti bych rád pozdravil všechny dědečky a babičky a poděkoval jim za jejich cennou přítomnost v rodinách a za nové generace. Všechny živé prarodiče, ale také ty, kteří se na nás dívají z nebe, pozdravme hezkým aplausem.“

Petrův nástupce pak jako každou neděli požádal, abychom se za něho nezapomínali modlit, a udělil všem apoštolské požehnání.

27.7.2015

Papež František a moudrost slz

Při svých veřejných vystoupeních Svatý otec František často mluví o schopnosti plakat, která se v dnešní době vytrácí. Svým „magisteriem pláče“, míněného jako milost, dobrota a moudrost, vstupuje do staleté církevní tradice počínající východním mnichem sv. Simeonem, Novým teologem, přes svatého Františka z Assisi až po sv. Ignáce z Loyoly. Tématu pláče v současném pontifikátu se ujal rektor sicilské baziliky Panny Marie Plačící v Syrakusách, **o. Luca Saraceno** a pojednal je v knize „Moudrost slz. Papež František a význam pláče“ (*Edizioni Dehoniane, Bologna, 2015*).

*„Oslovovaly mne papežovy opakované odkazy k slzám, ať už to bylo v ranních homiliích, listech, modlitbě Anděl Páně nebo generálních audiencích. **Za poslední dva roky to bylo 54 zmínek o pláči, jeho očistné úloze, a všeobecněji o lidské a zároveň božské zkušenosti slz.** Ve všech těchto případech papež pláč pojímal jako milost a útěchu, tedy vždy v jeho kladném významu.“*

Písmo mluví o slzách radosti, pokání a odpuštění, věrnosti, soucitu, útěchy a blahoslavenství. **Papež František probouzí srdce křesťanských věřících z netečnosti**, když se ptá: „Plakali jsme někdy?“ (2.4.2013), „Kdo z nás plakal?“ (jak pětkrát opakoval na ostrově Lampedusa 8.7.2013), „Pláčeš?“ (6.3.2014), „Naučil jsem se plakat?“ (18.1.2015), „Je pláč přítomný v našich modlitbách?“ (18.2.2015). Zatímco pláč člověka polidštuje, tvrdí Svatý otec, **neschopnost plakat vede „globalizovaného člověka“ k neplodnosti** (8.7.2013, 13.9.2014, 18.1.2015).

„Papež Bergoglio nejenom mluví o slzách, ale také promlouvá slzami. Jeho slzy spolu s neverbálním jazykem nejenom vyjadřují papežovy komunikační schopnosti, nýbrž ve své obsahové rovině symbolizují magisterium soustředěné na milosrdenství. V létě roku 2013 při návratu z Ria de Janeiro řekl papež jednomu z novinářů, že mu prospělo, když plakal za migranty utonulé ve Středozemním moři. Ve své homilii na sicilském ostrově Lampedusa připomenul, že naše globalizovaná společnost zapomněla, co znamená pláč a soucit. A rovněž záběry z Albánie, kde papež v září loňského roku objímá kněze, který trpěl za komunistické diktatury, a pláče spolu s ním, mají větší cenu než jakékoli slovo.“

Ve všeobecném mínění je pláč synonymem slabosti, pokračuje autor knihy. Papež ovšem, kupříkladu ve vojenském památníku v severoitalské Redipuglii anebo vloni při apoštolské cestě do Manily poukázal na sílu slz, na **naléhavost pláče jako projevu vrcholné zralosti**.

*„František nám totiž připomíná, že **také Bůh pláče (4.2.2014)**. Pláče Ježíš, pláčou postavy vystupující na stránkách evangelia, světci i církev, zatímco lidé s vyprahlým a zkaženým srdcem ztratili schopnost plakat. **Slzy jsou výrazem živého a milujícího srdce, kdežto srdce z kamene náleží člověku, který není schopen pohnutí a pláče – jako Herodes a Kain.**“*

Slzy, o kterých mluví papež František, nejsou příznakem plačtivého křesťanství, nýbrž křesťanství, které touží po setkání s lidmi a skoku do vod Božího milosrdenství, podotýká biskup Marcello Semeraro v předmluvě ke knize „Moudrost slz. Papež František a význam pláče“.

Domorodí obyvatelé USA nepřijali legislativu redefinující manželství

USA. Severoameričtí domorodci, konkrétně dvě nejpočetnější indiánská etnika Navahů a Čerokiů, kterých v USA žije přibližně 600 tisíc, **neuznávají rozhodnutí Nejvyššího soudu Spojených států, který stanovil, že manželství mohou uzavírat také osoby téhož pohlaví.** Indiáni žijící v rezervacích mají totiž na svých územích vlastní legislativu, která nepodléhá té federální. Navahové a Čerokiové se tedy vydali na válečnou stezku. Podobně se vyjádřila i menší indiánská etnika. **Přibližně jeden milion původních obyvatel severní Ameriky žijících ve Spojených státech tak na svých územích nebude aplikovat rozhodnutí Nejvyššího soudu USA, který 26. června t.r. redefinoval pojem manželství.**

28.7.2015

Papež: Drazí mladí, nemějte strach z manželství

„Drazí mladí, nemějte strach z manželství: Kristus svojí milostí provází manžele, kteří zůstávají spojeni s Ním“ – tento tvít dnes publikoval papež František, jehož twitterový účet (Twitter@Pontifex) sleduje 22 milionů lidí na celém světě. Papežovo povzbuzení tři měsíce před zahájením řádného zasedání biskupské synody o rodině komentuje předseda Papežské rady pro rodinu, arcibiskup **Vincenzo Paglia**:

„Papež se podobně jako i v mnoha jiných případech strefil do černého. Všichni víme, kolik problémů se točí kolem manželství a rodiny. Jejich základním tónem je právě strach před sňatkem. Ne že by snad včerejší mládež byla lepší než dnešní, nikoli! Je to určitá kultura, která straší a vyvolává obavy před definitivními rozhodnutími, kterým se lze snadno vyhýbat. Papež František opakuje dnešním mladým lidem, aby neměli strach. Je zajímavé, že tento výrok („Nebojte se!“) se v Bibli opakuje 365 krát, tedy tolikrát, kolik je dnů v roce. Myslím, že tento každodenní důraz by měl být refrémem znějícím v srdcích a myslích mladých lidí, protože ve spojení s Ježíšem manželství opravdu dokáže dát onu stabilitu, kterou tekutá společnost nenabízí. Je dobré, že papež František používá pro povzbuzení mladých twitter. Vychází tak z pompézních schémat a přibližuje se všem. Myslím, že církev může ukazovat a ukazuje manželství ve světlých barvách i v naší kultuře, protože má na tomto poli velký duchovní a humanistický poklad, ale někdy je málo znám, ba zapomínán. Dnes je zapotřebí vytáhnout jej na světlo a znovu předkládat manželství a rodinu nejenom jako rozhodnutí přijímané samo o sobě a pro sebe, ale jako způsob změny světa. Manželství a rodina není volbou uzavření se do vlastních citů, nýbrž je volbou obrácenou ke společnosti a světu.“

Komentuje arcibiskup Paglia dnešní papežův tvít.

Zkapalnění krve sv. Pantaleona

V Madridském klášteře Encarnación, kde je uchovávána relikvie krve sv. Pantaleona, dochází k podobnému jevu jako v Neapoli na svátek sv. Januária. Krev sv. Pantaleona v den liturgické připomínky tohoto mučedníka každoročně zkapalní. Klášterní kostel se tak 27. července stává cílem mnoha poutníků nejen ze Španělska. Letos přišlo více než deset tisíc lidí. Věřící mohou samozřejmě kromě účasti na svátostech sledovat na zvlášť připravených velkoplošných obrazovkách detailně snímaný proces změny skupenství krve sv. Pantaleona. „Je to proces velmi pomalý, ale 27. července, právě v den liturgické památky sv. Pantaleona, dochází ke zkapalnění“ – říká zdejší kněz o. Joaquin Martín Abad. Pantaleon se narodil v Malé Asii ve 3. století. Byl lékařem na dvoře císaře Maximina, který po něm žádal, aby se zřekl křesťanské

víry. Když Pantaleon odmítl, odsoudil jej císař mučit až k smrti. „Mnozí lékaři – dodává otec Abad – pozorovali zmíněný úkaz, ale jeho vědecké objasnění dosud nikdo nepodal.“

29.7.2015

Papež na obálce *National Geographic*

První stránka nejnovějšího čísla časopisu *National Geographic* přinese fotografii papeže Františka v Sixtinské kapli před Michelangelovým Posledním soudem. Papeži je také věnován úvodní článek tohoto čísla nejpopulárnějšího měsíčníku, který ve dvaceti jazykových mutacích seznamuje se zeměpisnými a přírodopisnými krásami planety. Zároveň vyjde kniha autora zmíněného článku, Roberta Drapera, pod titulem „Papež František a Nový Vatikán“. Autor spolu s fotografem Davem Yoderem strávil v Římě šest měsíců, sledoval papežovu činnost a pořídil množství rozhovorů s různými vatikánskými představiteli. Navštívil také Argentinu, kde se setkal s tamějšími papežovými přáteli. Yoder říká, že byl během práce „udiven Františkovou srdečností na setkáních s obyčejnými lidmi“. Jeden z přátel Jorge Bergoglia se o papeži vyjádřil, že má povahu „vytříbeného šachisty“.

30.7.2015

Kardinál O´Malley odsoudil Americkou federaci pro plánované rodičovství

Ve Spojených státech amerických nadále budí rozruch **odhalení nelegálních potratových praktik a obchodování s částmi těl potracených dětí**. Představitelka Americké federace pro plánované rodičovství, která ovšem v rozporu se svým názvem spíše plánuje ukončení těhotenství a provozuje řadu potratových klinik, ve videozáznamu přiznává, že **průmysl má zájem zejména o některé neporušené orgány potracených dětí, jmenovitě játra, srdce, plíce a lebku**. Na potratových klinikách se za účelem jejich získání potraty provádějí zakázanou metodou tzv. částečného porodu.

K videozáznamu, natočenému skrytou kamerou v restauraci u sklenky vína, se vyjádřil předseda Výboru pro život Biskupské konference USA, kard. Sean O´Malley. **„Potrat je důsledkem ziskuchtivé mentality a kultury na jedno použití, které v současnosti zotročily srdce a mysl mnoha lidí,“** cituje americký kapucín papeže Františka. Bostonský arcibiskup ve svém prohlášení poukazuje jednak na samotný potrat, který je přímým útokem na lidský život v jeho nejzranitelnějších podmínkách, a jednak na všeobecnou praxi získávání lidských plodových tkání prostřednictvím potratu. Obě tyto praktiky, zdůrazňuje, popírají důstojnost, která přísluší lidstvu a lidskému životu.

Kard. O´Malley doufá, že nedávná šokující epizoda vzbudí veřejnou debatu, a upozorňuje ženy, které prožily potratové trauma, na existenci projektu „Ráchel“. Zmíněný projekt katolické církve byl založen před více než třiceti lety (1984) v arcidiecézi Milwaukee a dnes je aktivní ve stovce severoamerických diecézí a dalších zemích. Jeho cílem je přinášet duchovní útěchu ženám, které podstoupily potrat. Jméno iniciativy se vztahuje ke slově Písma: „Ráchel oplakává své syny. Nechce se dát utěšit nad svými syny, neboť už nejsou“ (*Jer31,15-17*).

31.7.2015

Apoštolský vikář Aleppa: Islámský stát stvořily mocnosti tohoto světa

„Islámský stát je nástrojem v rukou velkých mocností, které jej vytvořily, vyzbrojily a podporují jej. Namísto terénního boje proti Islámskému státu od něj mocnosti kupují ropu a rozkradené archeologické památky“, prohlásil apoštolský vikář syrského Aleppa v rozhovoru pro zpravodajství italské televize *TV2000*. Biskup Georges Abou Khazen v něm také mluví o výcvikových táborech pro kriminální živly, bojující pod hlavičkou

Islámského státu, které leží v zemích sousedících se Sýrií, včetně Turecka. „**Dobře víme**“, pokračuje apoštolský vikář latinského obřadu, „komu Islámský stát prodává ropu v ceně třiceti dolarů za barel, přičemž počáteční cena byla dokonce pouhých deset dolarů. A muzejní exponáty určitě neputují do soukromých vil v Somálsku nebo Mauretánii“, uvedl mons. Khazen, který pro Vatikánský rozhlas popisuje současnou situaci v Aleppu:

*"Ve městě je to stejné jako dříve, střídá se minometná palba s bombardováním, takže nelze mluvit o bezpečí. Z hlediska každodenního přežití se trochu zlepšily dodávky vody a elektrického proudu. Lidé ale nežijí v klidu, bojí se toho, co přijde. Nyní se především obávají zmatků, které může vyvolat Turecko a ke kterým, doufáme, nedojde. **Bojíme se, že Turecko má pod záminkou boje proti Islámskému státu zcela jiné záměry, tedy boj proti Kurdům. Dobře víme, že bojovníci Islámského státu přicházejí do Sýrie a Iráku přes Turecko. Pro Turecko by tedy bylo jednodušší nevstupovat do boje, nýbrž zastavit výcvik bojovníků a příliv zbraní. Nepřejeme si další šíření války a stupňování zmatku, ani vytváření tzv. bezpečnostních zón. Celá země musí být bezpečná! Proč se raději nevyvíjí tlak na jednotlivé strany, aby spolu zahájily dialog?"***

Ptá se syrský kapucín, podle kterého stále existuje velký prostor pro dialog. Všichni Syřané si přejí mír, zdůrazňuje.

"Bohužel, převážná většina bojovníků Islámského státu pochází ze zahraničí, nikoli ze Sýrie. Prvním cílem je zastavit jejich další příliv, vyzbrojování a výcvik. Válka v Sýrii začala jako boj mezi syrskými frakcemi, avšak později se zradikalizovala a přilákala množství cizinců. V Sýrii dosud žilo 23 etnických a náboženských skupin v krásné harmonické mozaice."

Co můžete říci o křesťanském společenství v Aleppu?

*"Lidé, kteří mohli, vycestovali, a dosud město opouští, kdo jen může. Navzdory všem obtížím a utrpení pokračují křesťané ve svém normálním životě, nakolik je to možné. A především dbají na svůj křesťanský život – vykonávají své náboženské povinnosti, posílají děti do oratoře, na katechismus a další farní aktivity. V tom je opravdu velká útěcha a cosi až dojemného. **Místní křesťané žijí v pokoji se všemi komunitami na syrském území – s muslimy všech směrů i s jinými společenstvími. Křesťané tedy mohou sehrát zásadní roli ve sbližování různých komunit a být nástrojem pokoje, uklidnění a smíru."***

Uvedl apoštolský vikář syrského Aleppa, mons. Khazen.